

RUNCHA

KVĚTEN 86

COMICS !!!

FRANK ZAPPA

Joe's Garage

GOROD
BOOK'S

H.L.A.S. ČSR

OBSAH

- ① John Zorn - Něco se děje na Lower East Side
- ② Ústí - nové tráře - nové směry - nová hudba
- ③ My jsme Residents!
- ④ Precedens - Menu se čemu smát
- ⑤ Nico v Praze! - fotografie
- ⑥ Folkový mor v Lucerně
- ⑦ Phil Collins - hvězda bez saka
- ⑧ Když slou zatroubí - rozhovor
- ⑨ Frank Zappa - Joe's Garage - další pokr. původního comicsu

JOHN

NEW SOUNDS

from the Lower East Side

ZOR1

-NĚCO SE DĚJE NA LOWER EAST SIDE-

Bylo to na festivalu moderního jazzu v Moers /NSR/, kde se evropskému publiku poprvé představili hudebníci nové new yorské scény. Ostatní festivaly a organizátoři se drželi osvědčených jmen a zvali skupiny jako Skeleton Crew, Locus Solus, V-Effect a Dave Moss Men.

Později se zcela náhodou, jako záskok za jinou kapelu, objevili čtyři představitelé tohoto směru na 10. Mezinárodním jazzovém festivalu ve Willisau /Švýcarsko/. Byli ohlášeni jako "New York Objects and Noise". David Moss hrál na bicí, různé hračky, samodělané elektrické nástroje, které střídal s různou elektronikou, Ovšem nejužernější byl jeho hlas-něco mezi křikem, pláčem a zkreslenou řečí. Arto Lindsay dodával drsnost a spád svou rockující kytarou /samozřejmě přeladěnou/, ze které tшал zvuky připomínající bojový řev samurajů. John Zorn, hrál na všechno možné včetně karet, troubil do kbelíku s vodou, aby ze svého alt saxofonu a klarinetu dostal ten správný "přírodní" zvuk. Neméně zvláštní byla práce Christiana Marclaye, /gramofony, mikrofony, desky/, který pomocí těchto "nástrojů" vytvářel osobité zvukové koláže a ruchy, nebo do rytmu lámal desky před mikrofony. Hudba je mrtva-ať žije hudba!

Reakce publika i kritiků byla stejně rozporuplná, jako hudba sama. Slyšel jsem výrazy jako agresivní, destruktivní, beznadějná, cynická hudba, ďábelské divadlo a proklamace velkoměstské dekadence. Já, i mnoho dalších, jsme z hudby cítili spíše dětskou hravost. Mnoho lidí se smálo, a to mi připomnělo větu, kterou pronesl Thelonious Monk: "Vše krásné a hodné obdivu člověka rozesměje". Smál jsem se, protože ta muzika byla fakt drzá a plná humoru. Zdá se, že si pohrává s úlomkou konkrétní hodby, Johna Cage, nové vlny, free jazzu a vlastně všeho, co tu kdy bylo.

Během své návštěvy v New Yorku jsem měl možnost vidět a slyšet některé představitelé nového směru na Lower East Side. To je nyní už asi jediné místo na Manhattanu,

kde je ještě prostor pro experimentující hudebníky. Dosud nebylo zničeno, nebo zkorumpováno obrovským nájemným nebo vstupným, která se stále zvyšují díky pozemkové spekulaci. Za poslední 2-4 roky vznikla síť klubů /často pololegálních/ v oblasti "Alphabet City" /Avenues A, B, C, D/.

John Zorn je nepochybně jeden z nejplodnějších příslušníků tohoto směru nejen jako hudebník a skladatel, ale také jako organizátor. Spojuje v sobě akademické hudební znalosti s nesmlouvavostí a originalitou hudebního samouka. Působí dojmem intelektuála, jehož základnou je přirozená moudrost ulice.

Hovořil jsem s Johnem ve Washington Square Park, obklopen životem a zvuky, které se promítají do jeho hudby. Mým prvním zájmem bylo jeho hudební vzdělání.

J.Z.- Narodil jsem se 2. září 1953 v N.Y.C. Nejdříve jsem začal hrát na piáno. Pak jsem přešel na kytaru a flétu, to mi bylo asi deset. Poslouchal jsem hlavně klasiku. Od 14 let jsem začal vážněji studovat kompozici, psal jsem tradiční věci - smyčcové kvartety, symfonie, opery atd. Mám hrozně rád hudební divadlo. V šestnácti jsem hodně poslouchal Mauricea, Kagela, Ivese, Weberna, Berge, Xenakise, Stockhausena a další. Od té doby jsem začal psát partitury, ve kterých bylo stále více místa pro improvizaci. Tehdy jsem však o čistě improvizovaných partech ještě nepřemýšlel. Tenkrát jsme tomu říkali "náhodná hudba" - nahodilé souzvuky, divadelní kousky, happeningy. To jsem dělal na střední i vysoké škole. v St. Louis, kde jsem studoval spolu s argentinským skladatelem Leonardem Baladou. Když jsem přišel na vysokou, zamluovalo se mi to, co hrál Coltrane s Jazz Composer's Orchestra a začal jsem se víc zabývat kombinací improvizace a pevné kompozice. Okolo roku 1971 jsem v Chicagu slyšel pár lidí, kteří dělali něco podobného -

členové AACM a BAG ze St.Louis-Olivier Lake a Julius Hemphill, kteří byli na stejné škole jako já. To všechno mělo na mě tak velký vliv, že jsem začal hrát na saxofon. Rád jsem poslouchal Anthony Braxtona, zvláště jeho desku "For Alto". Je jasné, že tento jazz nebyl mým východiskem, spíše jsem na něm studoval improvizační a zvukové možnosti. Ale stále tu byla návaznost na mé původní vzory a skladatele jako Partch, Ives, Philip Glass - zvláště u posledního mě zajímalo jeho členění hudby.

Asi po dvou letech jsem vypadl ze školy, cestoval a hrál s různými muzikanty jako Eugène Chadbourne, Bradfield, Tom Cora, Fred Frith, Bob Ostertag, Charlie Noyes nebo Mark Miller. Od té doby jsem většinou v N.Y., také jsem začal pracovat na skladbách pro improvizátory a při tom potkával stále víc muzikantů.

- Kolem roku 1982 jsem potkal Arto Lindsaye. To bylo dost důležité, protože má hudba dostala pod jeho vlivem nový směr. Mnoho mých přátel dělá rock, ale pro mě nikdy nebyl základem. Myslím tím, že v mládí jsem poslouchal Doors nebo Beatles, ale nikdy jsem rock nehrál. Ale protože mnoho mých spoluhráčů jsou rockeři, začínám respektovat jejich cítění a používám některé rockové prvky ve své hudbě, která se tak stále více stává směsí různých, diametrálně odlišných zvuků. Nyní v N.Y. existuje celý směr vedený Artem, ke kterému jsem se připojil. Je to něco nového a jiskřícího, velice mě to vzrušuje. Mnoho věcí vzniká právě spoluprací hudebníků všech možných směrů - rockerů, improvizátorů, klasických hudebníků, lidových muzikantů, jazzmanů...
- ? Když jsem poslouchal tvé desky měl jsem pocit, že je to velice spontánní hudba. A ty teď mluvíš o partiturách a kompozici. Mluvil jsi tedy o jiné hudbě, nebo je tvá hudba více prokomponována a organizována než jsem si myslel?
- To záleží na tom, o jaké hudbě mluvíš. Jestli myslíš "Golden Palaminos", to jsou písně s pevnou basovou linkou a formou, v tomto případě napsané Antonem Fierem a verši od Arta Lindsaye. To vše bylo dáno a my jsme hráli

to okolo, něco jako jazzová improvizace na dané téma. Samozřejmě je to mnohem celistvější než běžná kolektivní improvizace. Střídá se několik sekcí, z nichž každá hraje v jiném rytmu. Je to komponovaná a zároveň improvizovaná hudba.

Lidé často říkají - "když improvizuješ, začneš z ničeho a hudba vzniká teprve tím, jak přicházejí nápady", nebo - "všechny noty si napíšeš a hraješ jen to, co je na papíře". Tohle pojetí zdaleka neodpovídá tomu, co děláme. My oba způsoby kombinujeme, ani jeden není výlučný. V různých míře používáme oba najednou. K tomu, abys vytvořil hudbu je možno použít cokoli. Hudba, to je výsledek, ne otázka toho jestli hraješ z hlavy nebo z listu. Jsi muzikant který dělá určitou hudbu, používáš tedy ty postupy a prostředky, které k ní patří.

V mém případě jsou to partitury pro improvizátory. Žádný zvuk není vypsán, neexistuje časový sled kde se pohybuješ od noty k notě. Je to spíš série rolí, struktur a vztahů mezi hráči. Různé role přisouzené jednotlivým muzikantům pak vytvářejí hudbu. Já jako skladatel se zabývám jenom kombinacemi těchto rolí, asi jako fotbalový trenér promýšlí sestavu. A každá hra je samozřejmě jiná podle toho, jak kvalitní hráči ji hrají.

.J.? Takže partitury v běžném smyslu nepoužíváš. Spíše slova...?

.Z.- Ano slova, čísla, písmena atd. Ale většinou slova, něco jako návod, který pomáhá hráči orientovat se. Mé skladby jsou vlastně kombinace různých systémů, jedna skladba se tak může skládat z mnoha takových celků, které se v jejím průběhu protínají, přibližují a vzdalují. To hodně záleží na hráčích a jeden schopný muzikant může vést všechny ostatní. Je to podobný způsob kompozice jako třeba Stockhausenovy "Kurzwellen" /Krátké vlny/. Taková forma kompozice je v notách nevyjádřitelná, proto je nutný slovní výklad.

.J.? Jdou tvoji přátelé jako Arto Lindsay, nebo Bill Laswell svou cestou, nebo pracují podobně jako ty?

.Z.- Ne, každý má svůj způsob práce. Neznám nikoho, kdo by komponoval stejným způsobem jako já. Bill Laswell nejlépe pra-

...cuje ve studiu. Celé dny tráví nad svými skladbami a pečlivě, kousek po kousku, je dává dohromady. Arto pracuje taky jinak, stejně tak Fred Frith nebo Christian Marclay. Ale to neznamená, že nemůžeme spolupracovat. Všichni trávíme mnoho času na projektech těch druhých.

? Jak bylo připraveno vaše vystoupení ve Willisau?

- Byla to čistá improvizace. Byli jsme tam jen čtyři - David Moss, Arto Lindsay, Christian Marclay a já. Potkali jsme také George Lewise, který je naším přítelem. Rok jsme ho neviděli, tak jsme ho pozvali, aby si s námi také zahrál. Nějak mu to ale nevyšlo. Improvizovali jsme v různých kombinacích, což je typicky evropský způsob. Vemte si třeba Derek Bailey's Company, skupinu čtyř až dvaceti lidí, kteří denně hrají v jiné sestavě, vybrané z této skupiny. Takže já hraju v triu s Christianem a Davidem, George hraje se mnou a s Artem a tak dál. Jenom před koncertem se dohodneme na určité struktuře, které se budeme držet.

? Vaše improvizace byly poměrně krátké a obsahovaly hodně breaků, volných ploch i ticha. To je něco úplně jiného, než jsme mohli slyšet v tzv. free-jazzu za posledních 15-20 let?

- Ano, je to opravdu nový styl, který přichází z Ameriky.

Zabývá se sice také improvizací, ale na jiné úrovni. Myslím, že je to zásluha Artovy a mé spolupráce během posledních let.

Vždy mě zajímala práce s tichem, Arto zas podobně experimentoval se svou skupinou DNA. A to je určité pojítko mezi mnou a Artem. Důležité je, že podobně myslíme. Zdá se, že právě tomuto novému způsobu nejvíce vyhovují krátké skladby s úseky ticha. Je to velice dynamické v kontrastu s masou vlícího se zvuku. Koncert ve Willisau byl toho dobrou ukázkou a George Lewis byl dost naštvaný, že se nemohl zúčastnit. Dokud žil v N.Y., často jsme spolu hráli. Teď už je několik let v Paříži a dostal se trochu mimo poslední hudební trendy. Vemte si třeba Davida Mosse. Před třemi, čtyřmi lety hrál něco úplně jiného. Jeho hra byla jako mozaika, používal různé cinkavé zvuky jak ho napadlo. Pod Artovým vlivem se hodně změnil. Jeho hudba zmohutněla a stala se dynamičtější.

J. ? Zdá se, že tito noví američtí hudebníci mají přehled o tom, co se děje v Evropě. Když ale mluvím s americkými jazzmany, málokdy mají o tom přehled, přestože zde třeba řadu let žili. Znamená to, že zde existuje těsnější kontakt a lepší výměna informací mezi N.Y. a Evropou než v jiných oblastech?

- Pro mně osobně bylo setkání s evropskými muzikanty velice zajímavé. Určité kontakty tu jistě jsou, už jen proto, že pomáhali při šíření černého free-jazzu v šedesátých letech, a potom i při jeho dalším vývoji. V N.Y. nemám moc velké styky s jazzmany, nemyslím ani, že to co dělám, je jazz. Ten pro mně představuje spíš pozadí. Jazzmani tady v N.Y. tvoří dost uzavřenou společnost s výraznými rozdíly mezi známými a méně známými muzikanty, i s ostřejšími stylovými rozdíly. Je to pravý opak rockové scény na Lower East Side, nebo naší improvizované scény.

.? Když jsme u toho, mohl bys říci, jak pracuješ. Na Lower East Side je několi klubů, jejichž činnost je v podstatě spontánní a vy se většinou scházíte na jedno vystoupení, takže vzniká něco jako jam?

.- Podobnost tu samozřejmě je, ale rozdíl bude v tom, že každý muzikant má přitom svou vlastní kapelu a pracuje na svých projektech. Při improvizacích si mohou ověřovat co vymysleli a zároveň se učí, jak to dělají druzí.

.? Mohl bys srovnat New York s Evropou?

.- Dělat takovou hudbu v N.Y. a v Evropě jsou dvě rozdílné věci - tady se s ní neuživíš. Všechny kluby, ve kterých svou hudbu prezentujeme jsou zařízení bez jakéhokoli zisku, návštěvník který přijde zaplatí kolik chce, takže většinou nic.

To je třeba Chandelier, 8 BC atd. Je několik vyjímek, jako třeba Public Theatre, The Kitchen, Pyramid Club a Tin Pan Alley, ale ty jsou i jinak zaměřené. V Evropě je situace jiná asi díky delší tradici koncertů a to, že muzikanti dostanou zaplacení, je samozřejmé. V Evropě vydělá i muzikant, ale tady jediné politik. Proto také většina z nás normálně pracuje - já jsem donedávna prodával desky a třeba Christian Marclay pracuje v galerii.

.? Jak je to s vydáváním desek. Máš nějakou podporu?

.- Ne. Všechno si musím obstarat sám, sehnat peníze na produkci atd. Všichni to tak dělají. Arto Lindsay, který také spolupracuje s Brianem Eno, vydává na značce EG, ale ty věci už více zabíhají do popu. David Moss nedávno podepsal smlouvu s Moers Music /NSR/ - evropskou, nikoli americkou firmou! Tahle hudba v USA prostě nevydělá, to vysvětluje ten malý zájem. Donedávna byla úplně ignorována.

P.J.? Kluby ve kterých hrajete, jsou převážně v East Village. Kdo organizuje vaše koncerty a jak tyto kluby vůbec fungují?

J.Z.- Na Lower East Side je spousta klubů. Ty ve kterých hrajeme většinou patří našim přátelům a ti nám také zprostředkovávají koncerty jinde, třeba v divadelních klubech. Koncertujeme tak jednou týdně a nikdy nevíme jak dlouho to vydrží. Například The Sink Club existoval jen pět měsíců, některé kluby mění své zaměření, atd.

P.J.? Organizování koncertů je tedy hlavně na muzikantech?

J.Z.- Ano. Na takových jako Chris Cochrane a já. On obstarává koncerty v Alchemical Theatre a obíhá kluby na 4. ulici. Já jsem měl na starost Sink a pár dalších. Voláme různým lidem a doslova se vtíráme. Nebýt ale takových nadšenců jako my dva, většina muzikantů by si žádný koncert nezařídila.

P.J.? Vraťme se však k hudbě. Mnoho lidí si myslelo, že jde o samoučelný žert, když ses objevil se svými efekty?

J.Z.- Asi myslíš kachní vábničky. K nim jsem se dostal přes saxofon a díky poslechu chicagských improvizátorů jako je Roscoe Mitchell, Anthony Braxton a Evan Parker. Začalo to tak, že Mark Miller mi těsně před natáčením ve studiu dal kachní vábničku. Líbilo se mi, jak to zní a teď jich mám asi šedesát. Dříve jsem vábničky kupoval v loveckých obchodech, ale teď mě tam už raději nepouští, tak si je objednávám u pačesáti výrobců z celých USA.

P.J.? Když jsem poslouchal tvoji hudbu, měl jsem dojem, že slyším doprovod ke kreslenému filmu. Měla tato hudba na tebe vliv?

J.Z.- Samozřejmě. Tato hudba je opomíjena, i když se v ní dějí velmi zajímavé věci. Třeba mixáže nehupebních zvuků s klasickými nástroji, imitace různých zvířat a zvuků, to bylo běžné už ve 40. letech. Když si odmyslíš vizuální složku, zůstane ti směs zvuků, něco jako-beeep papapap beep beep joo deeeeeeae! Asi tak. Snažím se o něco podobného, ale dělám to ještě radikálnější.

P.J.? Ještě jedna věc mě napadla. Tvá hudba ve mě vyvolává představu života a zvuků N.Y. Je to správně?

J.Z.-Jasně, je to specificky new yorská hudba. Všechna dravost a násilí které obsahuje, je produktem tohoto města. Stačí, abys odpoledne sedl na kolo a jel dolů Broadwayí a uvidíš všechno, co obsahuje naše hudba.

JOHN ZCRN
stručná diskografie

SCHOOL-Parachute 4/6
POOL-Parachute 11/12
ARCHERY-Parachute 17/18
CLASSIC GUIDE TO STRATEGY-Lumina 004
GANRYU ISLAND-Yukon 2001
LOCUS SOLUS-Rift 007

účast na nahrávkách

YANKEES-OAO/Celluloid 6706
OTB-Lumina 008
GOLDEN PALAMINOS-OAO/Celluloid 6662
THAT'S THE WAY I FEEL NOW...
TRIBUTE TO THELONIOUS MONK-A&M 66600

istické přehledy

Proletáři všech zemí,
spojte se!

SOBOTA 18. LEDNA 1986 - NEDELE 19.

ORGÁN SEVEROČESKÉHO KRAJSKÉHO VYBORU KSC

ÚSTÍ - NOVÉ TVÁŘE - NOVÉ SMĚRY
NOVÁ HUDBA

SEVĚR

STAVOVATEL

Proletáři všech zemí, spojte se!

průboj

ROČNÍK 38 ● ČÍSLO 20 ● CENA 50 HALÉŘŮ

PÁTEK 24. ledna 1986

první číslo časopisu PUNCH Journal vedlo dosti obsáhlý článek, který se zabýval situací v hudebně velmi nudném městě - hlavním stánku Severočeského kraje. Údaje, které článek obsahoval však měly dosti velký nedostatek a to ten, že informace, byly z velmi "širokého" záběru. Ten rok od vydání byl natolik dlouhý, že se stačilo ledasco změnit a stojí za to povědět si něco o těch novinkách, které "kalí" jinak klidné vody ústecké hudební scény.

Punk tři-a-půlté generace, tak podobně byla označena hudba skupiny THE INTELEKTUALS, která se vynořila z lokality Skřivánek na konci roku 1985. Sex Pistols a U.K.Subs - kapely z nichž The Intelktuals čerpají, ale nepřebírají ani nekopírují. Vytvořili si vlastní styl punkového zvuku se silně sexuálními a ekologickými texty. Jejich chystané LP se jmenuje WE MAN'S FROM THE COPPER, a mělo by vyjít na značce Colonade Records, což je firma, kterou založili sami členové souboru. Při rozhovoru s jejich členem /H.d.G./ vyšlo najevo, že skupinu tvoří hráči, kteří hráli a nebo spolupracovali se skupinou Instant Karma, která se zatím odmlčela. Snahou souboru je vývoj směrem k "sweet" pop-music.

"Nikdo si nemůže myslet, že když Karma nehraje, tak odešel její "strach rock". Měli jsme na konci roku otevřenější rozhovory a dohodli jsme se na tom, že nám přestávka pomůže. Od punku, kam nás naši kritici řadí se chceme propracovat k jednoduché pop music jakou hrají Duran Duran, Power Station nebo Elton John. Chceme se zhnusit všem rockerům-jdeme s dobou. K čemu se furt mračit a nadávat, stejně jako jedinec nebo malá skupinka h.... zmůžete. Lidi chtějí jen chvilku měnit svět, pár jich to halt nevydrželo a chtěli se zas radovat a žít. A v tom jim tady pomohl pop, radostná, bezstarostná muzika plná peněz, štěstí, lásky a blbejch frází. Proč ne, že jo?"

Co se dá očekávat od této skupiny? Dejme se překvapit. V každém případě první LP bude PUNK !!!

Spolek přátel chemické výroby /SPCHV/
Kapela založená jedním ze členů dnes už legendární anonymní kapely YMB, která se v roce svého vzniku zároveň

vytratila z hudebního dění ústecká aniž by bylo řečeno či naznačeno c si o rozchodu. Samotní členové vša rozchod YMB popírají. Důležité je, že z podhoubí roztroušeného originálního přístupem k hudbě "žlutými melodiky" vznikla i kapela Spolek přátel chemické výroby.

Vznikla za jedné jedovatě nedýchatelné chemické podzimní mlhy jako oživitý nápad. Kapela je výhradně popová záležitost s výraznými /někdy převažujícími/ prvky heavy metalu. Nechme však hovořit zakládajícího člena, bývalého hráče bassovými nástroji YMB: "Zvuk kapely si představuji jako tvrdý, syrový a zlý stejně jako můj život v jedovaté atmosféře. Mám poněkud potíže s výběrem spoluhráčů. Jasnější představu mám pouze o bicovní, kterého doufám přetáhnu z DeHetu. Velmi mne zaujal na koncertu na pařádku. Je to rocker každým coulem a tím hraje unavená, otřelá a špatně hraná blues. Blues je krásná muzika, ale musí se to umět a hrát duší. A DeHetu hrají všichni jako panáci, takže jejich bubeník se mi jeví a dál nejdsem na začátku, ale jedno vím určitě - bude to tvrdárna."

Tolika o nové tváři na ústecké přírodně anonymní scéně, o SPCHV prvním dítěti snad nejdiskutovanější mámy YMB.

De_Het

Jde o novou velice mladou skupinu, která se objevila teprve nedávno. Může říci, že vznikla v jarních měsících roku 1985, kdy se navzájem poznali lidé, kteří se většinou vrátili ze ZVS. Je na ní zajímavé to, že co hudební to záliba v jiné hudbě. Jedni byli živelní folkem, bluegrassem, další dle názoru, psychedelickou hudbou, punkem. Například dva kytaristé a zároveň harmonikáři hráli většinou již zmíněnou folk, basový kytarista vystupoval v teplíckém baru, bubeník a další kytarista přišli ze sabinovského undergroundu.

Zpočátku se hrálo vše možné, ale vzápětí se všichni dohodli, že budou hrát blues. Zkoušky probíhaly v soukromém zařízení a hrálo se pouze akusticky. Hudební podobu dostala jejich tvorba až po podepsání smlouvy, která jim umožňovala zkoušet v sále, ve které byla aparatura. Došlo k změně: od akustického projevu, který se někdy podobal sk. Marsyas k vlastnímu, kterému měl sice vzory, ale nekopíroval. Až nyní začal vznikat program, se kterým

skupina na konci r.1985 vystoupila na svém prvním koncertu v klubu VŠ Pedagogické v Ústí. Na koncertě se sešli přátelé skupiny, pozvaní hosté i náhodní posluchači. Koncert měl kladný ohlas i přes někdy dost kruté kritiky. Blues - rock tedy tvoří základ skladeb De Hetu. Hity se pomalu stávají Tváře, Děti jehly a nebo Mystic Folk Woman, což je píseň napadající dívky, které "ruší" koncerty svými vzdechy a zasněnými pohledy. Vedle vystoupení ve VŠ klubu vystupovala kapela i na přehlídce folkových a trampských kapel DOSTAVNÍK v ústeckém M klubu. Toto vystoupení část kritiky odsoudila a stranou nezůstala v jejich poznámkách ani tvorba DeHetu. Nesmíme se ale myslet nic špatného. Právě DeHet ukázal cestu podobným skupinám i big beatu a stal se vlastně revoluční kapelou, která chce prosadit rockový styl na přehlídku pro něj zcela nemožný. Nakonec kapela uznala, že to bylo vcelku zbytečné /hazardování se svým dobrým jménem / a po zmínovaném "zásahu" kritiky došla k názoru, že bude nutné přepracovat velkou většinu svého repertoáru. Proto obohatili svou hudbu o jazzové, chadimovské a stockhausenovské prvky. Zde se začínají rýsovat stěžejní skladby jejich dalších koncertů např. Great Jazz Trick, která je obohacena o významné trombonové nebo saxofonové táhlé solo. Byly přepracovány i Tváře, které byly doplněny o hru na piano resp. jeho struny.

Ať se lidé dívají na DeHet všelijak, jedno je jisté - skupina vyplnila další čtvereček stylů, které v Ústí chyběly. Čerpá výhradně z vlastních schopností, repertoár je původní. Těšme se na další koncerty této skupiny, které můžou přinést vždy něco jiného.

Diskografie : 1/ První koncert /86, Aussig/

AIDS

Nedávno založená rocková skupina futuristického zaměření. Svou hudbou doprovází diapozitivy, amaterské filmy a výstavy /soukromé/výtvarníků nebo utopických architektů. Jsou výrazně pod vlivem New Order a Yello. Jde zřejmě o dva hudebníky celkově nijak moc zručné, ale s obrovským množstvím nápadů, které realizují v domácím studiu. Ve své tvorbě se nebojí použít ani názvy hudby primitivních národů - hlavně cikánů, lidí z oblasti

Kamčatky a Grónska.

BLEMENS

Skupina pocházející z lokality Severní Terasa. Za svůj vzor si její členové vzali skupinu Yello Melody Boys a jejich výrok o šíření rockového duchovna. Přesný počet členů není znám, je ná se asi o patnáct až dvacet lidí, kteří pokračují v tradici legendárních YMB.

Člen skupiny k tomu říká : "Když jsme si přečetli článek o YMB a šíření jejich rockového duchovna, zanechalo to v nás mimořádný dojem. Nebylo lehké poznat a najít lidi, kteří mají stejný zájem šířit hudební - rockové duchovno."

V čem spočívá tohle to šíření rockového duchovna ?

Každý nosí v sobě nějakou představu o současném i minulém stavu světové i domácí rockové muziky. Záporně přijímáme celou tu to produkci a z ní si vyhazujeme ty přebytečné, neoriginální věci. V paměti nám zůstává jen to nejlepší. S tím se potom dělíme s dalšími lidmi. Svoje duchovno si buďto ponecháváme nebo ho přemů silnější našeho přítele. Nejčastěji ale vznikají jakési kompromisy, částečně ovlivněni někým, ale zálad zůstává náš.

Jiná věc nastává, má-li člověk v tou hudební představivost, ale n umí hrát na žádný hudební nástroj. Zvuk potom napodobuje kopáním, d páním, boucháním rukou do různých podložek nebo ústy/mručení, heké brumlání /.

V té druhé věci můžeme hledat skupiny Blemens.

Koncert, kterého se účastní pouze těch patnáct nebo dvacet členů vypadá takto. Uzavřená místnost je zaplněná pouze kobercem a potom lidmi. Zahájení produkce : každý vlastní svoji představu o rocku, kterou začne vyjadřovat zmíněnými způsoby. Vznikne shluk zvuků a slov, což je základ každé skladby Blemens. Jde o to, kdo vnutí sousedovi svůj způsob šíření rockového duchovna. Zvítězí může pouze silný jedinec. Do patnáctého koncertu hrají potom všichni jeho stylem.

Diskografie :

The Beach From The Break Up
Ocean / 1985, X-RAY Rec./

Dali / 1986, X-RAY Rec./

N.K.

edíná ústecká skupina zastupující
enšinovou německou kulturu.
tylově se blíží dílům stockhause-
vským /K.H.Stockhausen - Kurzwe-
len /. Jde o tva hráče na kláves-
vé nástroje, kteří jen ojediněle
bužívají klávesnic. Způsob hraní
počívá v brnkání různými předměty
a struny klavíru. Zvuky potom navr-
tvují pomocí multiplaybacku.

iskografie :

Náš Spasitel / 1986, Reich Rec./

APOLÉON MERDE

edíná hluková kapela ve městě. Tvo-
í jí jeden člen /Byro/, který pomo-
í předebraného pásku pouští jedno-
itý zvuk do reprodukcni soustavy a
esiluje ho až na maximální únosnou
ranici lidského ucha.

iskografie :

/ Hluky z temnot /1985, Tma Rec./
/ Hluky z temnot II. /1985, Tma Rec./

ozn. LP /2/ vyšlo pouze na Sloven-
sku .

eseli Přátelé

apela, která je okultistického pů-
odu. Tvoří jí pět členů, kteří vyvo-
ávají duchy zemřelých rockových
udebníků, např. Janis Joplin, Brian
ones, Jimi Hendrix, Ian Curtis, John
onham atd..
enáročná hudba - hlavně velká sran-
a.

iskografie :

/ Žvaněme pěkně dokola /1985, Koruna/

ERPE

len legendární skupiny The Strong
oys, hrající a zpívající jen pod
livem alkoholu. Jeho hlavní hit se
menuje Tvidííp !. Poměrně známá
ostava ústeckých zábavných podniků.

THE STRONG BOYS

Kapela, která vznikla v létě roku 1977
ze školáků osmé třídy jedné ZDŠ. Měla
velký úspěch na koncertě na Lipně, kde
došlo k davovému šílenství hlavně ze
strany dívčího publika. Kapela hrála
výhradně z playbacku stylem skupiny
The Sweet. Za ta léta se stala legendou
a mnozí ještě dodnes vzpomínají na je-
jích účinkování.
Bohužel po jmenovaném koncertě se už
skupina nesešla a nezachovaly se ani
žádné nahrávky.

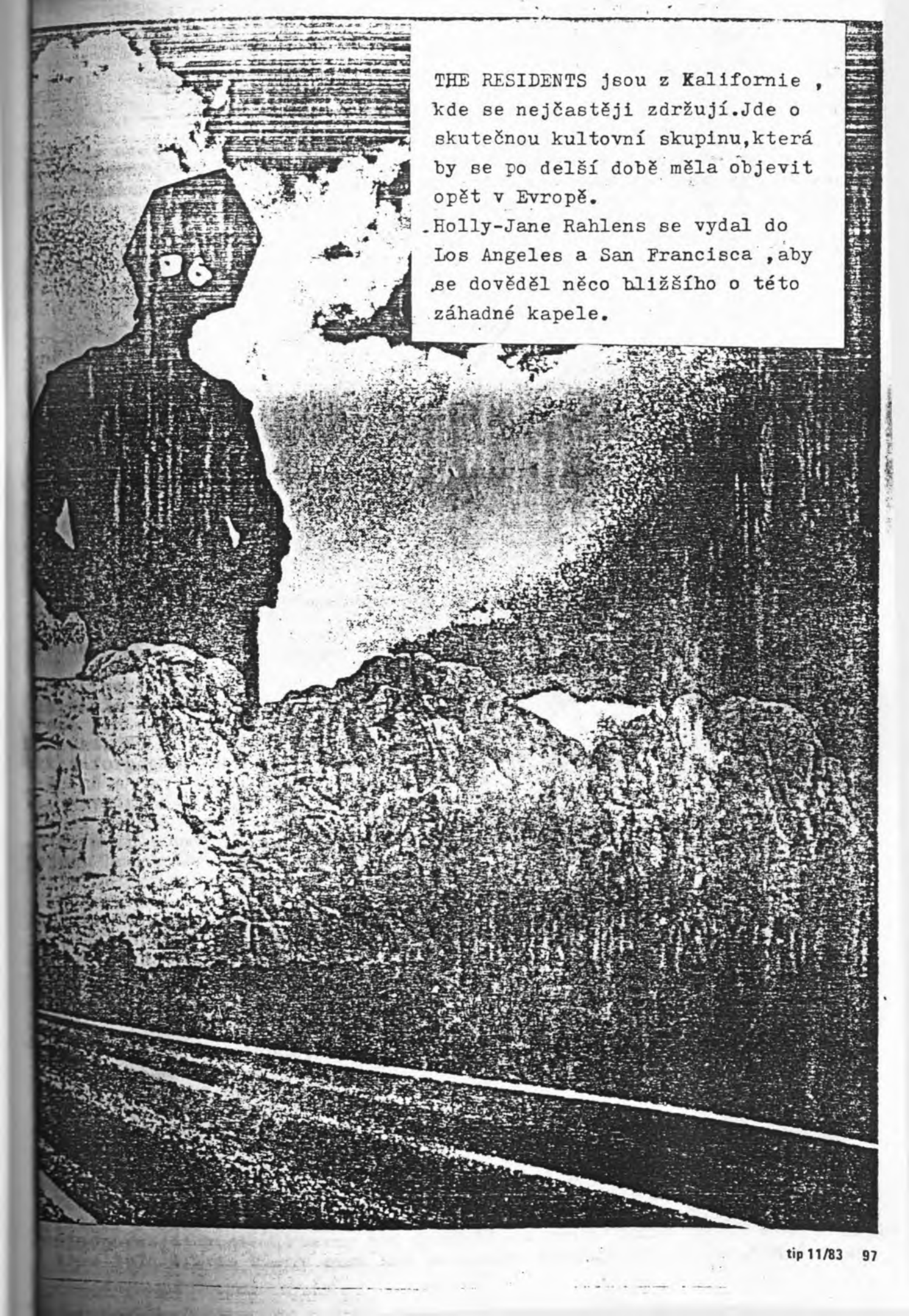
P.S.

4 Článek můžete považovat za vymyšle-
ný, ale faktem je, že tyto skupiny
existovaly, existují nebo existovat
budou.

pozn. Poslední zpráva nám říká, že se
skupina De Het rozpadla a nadále bude
pokračovat jako trio.

MY JSME
RESIDENTS!

THE RESIDENTS jsou z Kalifornie ,
kde se nejčastěji zdržují. Jde o
skutečnou kultovní skupinu, která
by se po delší době měla objevit
opět v Evropě.

Holly-Jane Rahlens se vydal do
Los Angeles a San Francisca , aby
se dověděl něco bližšího o této
záhadné kapele.

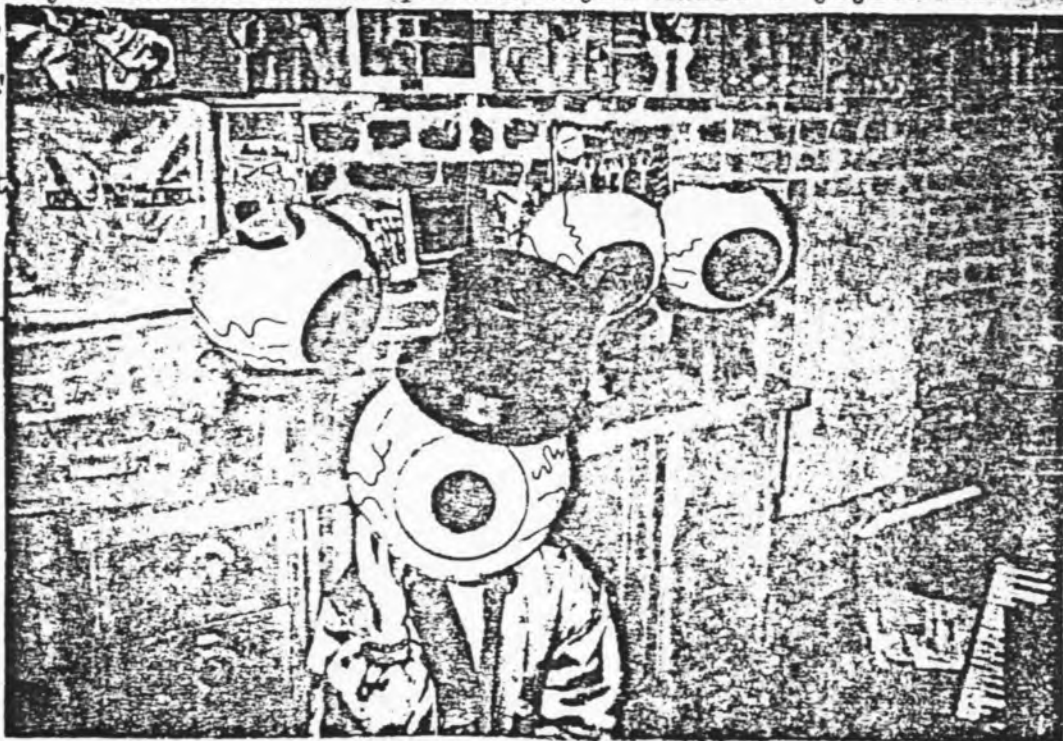
MY JSME TI THE RESIDENTS

litím se zcela rozbitý a vylouhován. Celé hodiny jsem poslouchal hudbu The Residents, vše od "Santa Dog" přes "Buster and Glenn" a "Diskomo" až po "Ralph Record's 10th Anniversary Special". Musel jsem být zcela pomatený, něco takového podnikat. Jistě - není to poprvé, co jsem se zabýval těmito "weirdos", ale tak dlouho a soustředěně jsem jim ještě nikdy nenaslouchal. Chytřejším jsem se ale nestal. Stále ještě nevím, zda jsou Residents muzikálními génii, kreativními diletanty, nebo jen šarlatány. Jedno je jisté. Ode dneška mi nikdo nenamluví, že je obtížnější tuto hudbu produkovat než jí naslouchat.

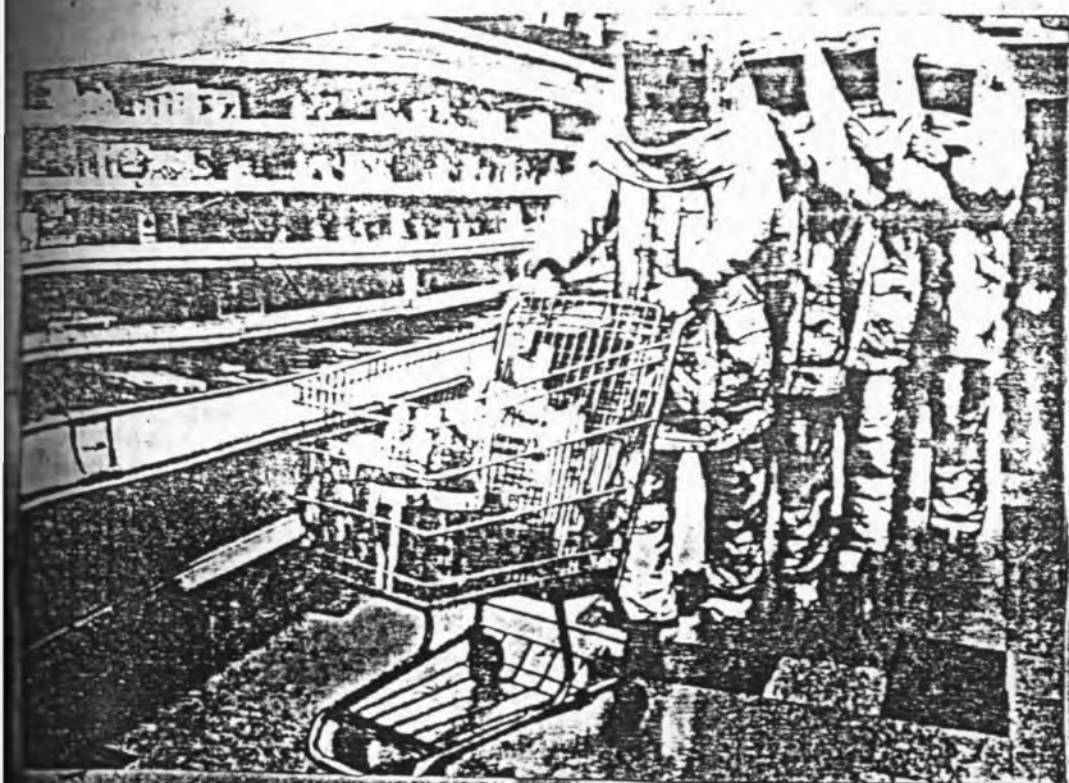
Ano, hudba Residents je namáhavá, ale přesto se k ní stále více vracím, poněvadž mě jejich hudba jednoduše fascinuje. Nejvíce mne ale "vytáčí" její milá nestydatost a jejich názor, že to co dělají nazývají skutečně muzikou.

Náš místní rockový vědec Tibor Kneif z berlínské university si dal velkou práci, aby vyložil hudbu Residents. "Hudba na debutovém albu", jak napsal "je velice blízká tvůrčímu způsobu Francouzů Erika Satieho a neoklasického Igora Stravinského". Dále se dovídáme, že Residents pracují s "poškozeným tonálním materiálem a do předaného durové molového systému vplétají kdejaké "příčné" tóny a ojedinělé dizonance a přitom také silně redukuje rozsah frekvencí a svým zvukům tak dávají cizí dojem daleko vzdálené a telefonem odposlouchávané hudby". To se poslouchá zajímavě, mohu s tím ovšem sotva něco začít. Podle mého mínění to popisuje John Gill z britských Sounds mnohem plastičtěji. "Můžeš k jejich hudbě zpívat a tančit, ale vysvětlit ji nebudeš nikdy moci!"

I když nelze hudbu Residents vysvětlit, přece jen existuje možnost, dát několik informací o skupině a její práci. Například: ačkoli dělají hudbu svým způsobem, nejsou hudebníky. Chris Cutler, bubeník Henry Cow a jiných skupin, informuje, že "hrají na tucty nástrojů, ale nikoli podle standartů staré školy. Nikdy se nezaúčili správně hrát a také se nepokoušejí někoho o tom přesvědčit. Patří k oné stinné kategorii umělců, kteří nejsou ani hudebníky ani skladateli a nepodnikli obchod proto, aby tím vydělávali na své živobytí.

Mohli bychom The Residents označit jako rockovou skupinu. Avšak jen proto že jsou zaměřeni na rockový trh, a že se vyrovnávají s rockovou hudbou a jejím kulturním aparátem. Tak zaútočili svým LP "Meet The Residents" parodisticky na album Beatles "Meet The Beatles". Něco podobného provedli a The Rolling Stones. Jejich singl "Satisfaction" je nutností pro všechny, kteří Stones nemají rádi. Jeden kritik nazval žlutou vinylovou desku "nejodpornější hudbou, kterou kdy slyšel". Se svou "Third Reich Rock n Roll" v roce 1976 šli na kloub rock and rollu šedesátých let. Hity, které v něm

jsou ironizovány se tak odcizily, že je sotva znovu poznáme.

Jejich největší úspěch "Eskimo" pak zas nemá vůbec co dělat s rockovou hudbou. Po tříleté produkční době v roce 1979 uveřejněná deska je rekonstrukcí/interpretací eskymácké kultury. Zda šumy a zpěvy na albu opravdu pocházejí z ledového severu, jak to předkládají, je pochybné. Ale je to vlastně také jedno. Lp, které New Musical

Express vychvaloval jako jednu z nejdůležitějších desek všech dob, je jistě mnohem zajímavější než reportáž o Eskymácích. Při posлуouchání bychom se měli teple obléci.

Idyž už ~~ekkeke~~ nechceme označit Residents za muzikanty, jsou určitě společenskými a kulturními kritiky. Jim se stále znovu daří kritizovat hudební průmysl a jeho kultem hvězd, propagačními technikami a s ostatním baraburdím. Od počátku byli Residents parodií na tento průmysl a zároveň parodií na sebe samé. Začneme však pěkně od začátku: The Residents pocházejí ze Shreveportu z Louisiany, kde jako děti prožili dohromady počátek rocku. Neovlivnila je tehdy jen hudba. Jeden ze spolujednatelů jejich firmy na desky Ralph Records vypráví, že na ně silně zapůsobil jako na mladé lidi "The Light Over Louisiana". Je to světlo, které lze v Louisianě pozorovat na železniční křižovatce. Nějaký typ rozhoupá světlo a brzy po té se dějí tajemné věci v okolí. Je to mystické světlo, velmi vzácné, a to tehdy ovlivnilo Residents."

Také hnutí hippies zanechalo na nich stopy. Koncem šedesátých let emigrovali na západní pobřeží Flower-Power, kde se uhníždili v San Mateo, nedaleko San Francisca. V roce 1971 poslali anonymně /tehdy jen se zpáteční adresou/ demo-tape se svými prvními tituly firmě na desky Warner Brothers. Demo-snímek byl vrácen s adresátem: /Residenti-obyvatelé té a té adresy. Hudebníci tedy smlouvu nedostali, ale zato své jméno.

V roce 1972 založili sami Ralph Records. "Ralph" je způsob, jímž děti vyslovují "barf" a "barf" znamená vyvrácení/pozn. překl. :při zvracení/. Byli mnozí, kteří tvrdili, že se tím hudba The Residents správně charakterizovala. Jiní však shledávali hudbu bláznivou. Tak se stalo, že se Residents stali po několika letech pravým undergroundovým kultovním souborem.

V roce 1976 zjistili, že na svůj podnik sami nestačí. Pozvali proto čtyři staré přátele z Louisiany - bayou, aby řídili jejich obchodní záležitosti. Jay Clem, John Kennedy, Hardy Fox a Homer Flynn se nazvali "Cryptic Corporation". Dosti brzy se dostavil úspěch a mohla se tak uzavřít smlouva s jinými umělci, mezi nimi byl Fred Frith, Snakefinger a Yello.

Lidé z Crypticu se ukázali jako chytrí obchodníci. Bez podpory velkých gramofonových koncernů, všemocného rozhlasu a jiných kulturních médií byli s to provádět balení, marketing, vytvoření image a provoz pro Residents. Po dlouhou dobu byla firma Ralph Rec. jediným nezávislým sdružením s dosti velkým úspěchem. Především však byli Clem, Kennedy, Fox a Flynn mazanými propagačními strategy. Jejich ironický způsob obvyklých propagačních tech-

ik si získal mnoho fandů.

Čtyři podílníci z Crypticu to neměli vždy s Residents tak lehké. Jejen že lze jejich hudbu jen těžko strávit, ale Residents jsou sami dost zvláštní chlapci. Vlastně nechtěli vystupovat nikdy "live", měli jen čtyři představení mezi roky 1972 až 1981 a zásadně odmítají interview. Jsou to pro všechny komplikované případy, protože chtějí zůstat absolutně anonymní k domněnkám a pověstem.

Přirozeně došlo během let k domněnkám a pověstem. Někteří se domnívají, že to jsou čtyři interiérovní architekti, kteří v Los Angeles postavili a sestylizovali dům, který nikdy neopustí. Dlouho se povídalo, že to jsou The Beatles nebo nejméně Beach Boys. Menšina se domnívala, že to jsou bytosti z neznámé planety a uvádějí hudbu Residents jako důkaz. Většina je však přesvědčena o tom, že čtyři podílníci Crypticu jsou identičtí s The Residents. Když se o této fázi dozvěděli poprvé Residents, byli šokováni.

"Raději bychom chtěli odhalit své totožnosti než aby lidé mysleli, že jsme těmi čtyřmi nudnými osobami".

Ať je tomu jak-koli: čtyři architekti/interiérů/ apokalypsy přijedou brzy do Evropy, také do Německa a s nimi také množství roadies, tanečníků, jevištních, zvukových a světelných specialistů. Celé představení připomíná operu, ostatně dvě LP Residents jsou natočeny pro jevištní verze, a to: "Mark Of The Mole" a "The Tune Of Two Cities".

Jednání je velmi prosté: Molové jsou národem, který je po přírodní katastrofě nucen opustit svou podzemní vlast. Jsou přijati Chubby, kteří žijí nahoře ve světle slunce, Chubbové vykořisťují Moly jako lacinou pracovní sílu. Milej vědec vynalezne stroj, který má Moly osvobodit. Stroj však nefunguje a dojde k občanské válce. Molová show se stylem i dějem dost podobá filmu "Metropolis". Od lidí ze všech důležitých kulturních složek dostali Residents vysloveně pozitivní kritiky. Kritik San Francisco Chronicle chválil, "že nelze popřít kreativitu těchto bláznů." "Show je pečlivě sestavena a přednesena s elánem. Bezpochyby jedinečné!". Žurnalista Chris Morrow z Los Angeles byl rovněž dojat: "Molová show je inteligentní, sebevědomá a rafinovaná tvorba, kterou lze sotva očekávat v oblasti rocku. Je to víc než kultové potěšení." "Je to originální zábava, která potěší i neresidentské publikum, umí přivést lidi v okouzlení."

Při své návštěvě San Francisca jsem u přá tel objevil na zahradě "hot tub" /obrovská venkovní vana za dřeva naplněná horkou vodou - pozn. překladatele/. Kdyby neexistovalo toto zařízení patřil bych dnes zcela jistě ještě k neresidentskému publiku. Protože jsem se v něčem podobném ještě nekoupal, chtěl jsem si to vyskoušet. Naše byla obsazená, a tak jsem se seznámil se sousedy, kteří jí vlastnili také. Nakonec však ke koupání nedošlo, zato jsem se seznámil s Homérem Flynnem, tedy podílníkem Crypticu. Flynn navrhuje Residents obálky a dal si název "vizuální designer" pro Residents.

/Při rozhovoru jsem musel slíbit, že neuveřejním některé podrobnosti o Residents./

NADĚJE NA HALLYWOOD ?

TIP : Slyšel jsem, že se někteří lidé Cryptic Corporation od firmy oddělili.

Flynn : Ano, byly difference mezi partnery, které vedly k oddělení.

TIP : Jak se to projeví na práci The Residents ?

Flynn : Doufejme, že vůbec ne. Pokud jsem schopen dát jim podporu, kterou potřebují, můžou jít cestou svého umění jak považují za vhodné.

TIP : Poprvé od založení skupiny zde pracuje manažerská firma.

Flynn : Ano.V současné době se Residenti zaměřují na to,aby nabízeli zajímavé věci z oblasti filmu a videa .Aby se to podařilo, musí se apelovat na větší publikum.Zkrátka je k tomu třeba maximum veřejnosti.Spoléháme proto na manažerskou firmu, která by to měla dát do chodu.

TIP : Může toto manželství mezi Residenty a Hollywoodem probíhat dobře ?

Flynn : Musíme si ještě chvíli počkat.Byla to zajímavá myšlenka a zatím všechno klape. Vše má nastarosti bývalý manager Devo, který zatím všemu nerozumí,ale již dlouho se o tuto oblast zajímá.

TIP : Myslíš,že by se nyní našla firma /CBS,Polydor/,která by Residentům nabídla smlouvu na desky.

Flynn : Ani my ,ani Residents napovažují skupinu za soubor new wave. Na vrcholu tohoto stylu sice Ralph Rec. prodal Residents jako takové,ale o velkém zájmu se opět mluvit nedá. Je ale pravdou,že novou vlnou se otevřely dveře pro nové myšlenky a my jsme si mysleli,že lidé by mohli Residenty konečně přijmout,což se zatím vůbec nestalo. V té době se nabízela možnost podepsat smlouvu.Ale z naší skupiny na tom neměl nikdo zájem Dnes se stává tato otázka opět aktuální,a kdyby se šance vyskytla,přimeme jí.

TIP : To mne překvapuje.To by na Residents vrhlo zcela jistě jiné světlo.Nebyli by již s to,provádět na hudebním průmyslu věrohodnou kritiku,což zatím bylo důležitým prvkem jejich hudby a jejich propagační strategie.

Flynn : To souhlasí.Byli by součástí průmyslu a ne odpůrce.Zráta věrohodností by byla něčím ,čehož bychom velmi litovali.Je ale třeba vidět,že jestliže bychom měli něco získat,je třeba pro to i něco obětovat. Residents chtějí pracovat s filmem a video technikou. Cryptic nemůže něco takového financovat.

TIP : Myslíš tedy,že se The Residents nyní zvednou z temnoty podzemí ?

Flynn : Stanou se na veřejnosti pouze známějšími.Více lidí je bude znát a zapamatuje si jejich jméno.Pochybuji však,že dosáhnou popularity jako Beatles.Pripočtete k tomu ještě tu věc,že neustále trvají na svém,tzn.nechtějí aby někdo znal jejich totožnost.

TIP : Proč vůbec chtějí udržet v tajnosti své identity ?

Flynn : Vcelku proto,že jsou soukromými osobami.Avšak také proto,že jsou toho mínění,že jejich umění vyjadřuje vše,co na veřejnosti chtějí říci.Považují se dost za průměrné.Nechá-pou,proč se lidé zajímají o jejich totožnost.Hlavní důvod je však udržet si svoje soukromí.Jiný důvod pro jejich anonymitu spočívá v tom,že chtějí egoistické konflikty uvnitř své skupiny snížit na nejmenší míru.Vytvořili prostě jméno /Residents/ a všechna odpovědnost a všechna uznání splynou vždy právě do tohoto jména.

TIP : Homére,znáš The Residents.Říkáš,že jsou soukromníky.Můžeš mi vyprávět trochu víc ? Co například dělají vedle hudby ?

Flynn : Mohu ti dát trochu soukromých informací,i když to nechtějí. Tedy : Pod vlivem hippies táhli z Louisiany do San Francisc. Byli nadšeni hudbou,která se v té době dělala,ale později se stávala stále nudnější a Residenti nespokojenějšími.Proto si mysleli,že by mohli uspokojit svou potřebu hudby tím ,že

... budou ...
...live tom ...

TIP : Jsou ženatí ? Mají rodiny ?

Flynn : Někteří jsou ženatí, jiní ne. Nesmím k tomu víc říci.

TIP : Znali se, když byli malí ? Vyrůstali společně ?

Flynn : Ano.

TIP : A šli spolu na střední školu ?

Flynn : Ano. Byli typickou skupinou chlapců, kteří nikam nezapadli. Ve škole byli pravými outsidersy, proto se dokázali udržet pohromadě. Byl zde nějaký vztah, práce a nějaký cíl aby tento vztah vydržel. Jejich muzika to dokázala.

TIP : Homére, Ty pocházíš z Louisiany. Znal si někdy tehdy ?

Flynn : Ano, chodili jsme spolu na střední školu. Tehdy jsem se s nimi moc nepřátelil, aby nedošlo k málce, byli to ten typ hochů, s nimiž nebylo radno se ukazovat. Teprve když jsem, jako oni, odešel do San Francisca tak jsem je poznal blíže.

TIP : Vraťme se k posledním LP deskám. Považují Residents svoji trilogii /Mark Of The Mole + další dvě LP/ za druh "sociologické studie" západní kultury?

Flynn : To nemyslím. Tyto desky jsou více intrispektivní. Mají co dělat s Residentsy samotnými, s jejich vlastními interními problémy. "Eskimo" a "Commercial album" jsou zase mnohem obsáhlejší. Patří k sobě jako balík dvou LP. Residents zde říkají mnoho o naší společnosti o naší kultuře.

TIP : Jak je možné, že vystupují ? Kikdo nesmí vidět přece jejich obličej.

Flynn : Všichni, kteří se výstupu účastní - tanečníci, štáb, technici jevištní, světelní a zvukoví - nosí brýle a nos /fi Groucho Max/ a navíc vousy. Všichni nosí stejnou uniformu, zaplátovanou kalhoty. Proto se všichni Residents pokývají hlavou. Pochopitelně je spousta lidí, kteří ví, kdo jsou Residents. Ale tito lidé, včetně mne, dělají vše pro to, aby ochránili jejich soukromí. Jsou to příjemní lidé.

TIP : Pokud trochu známe jejich hudbu, lze si představit, jak je obtížné podávat produkci Residents živě. Je vše opravdu skutečné, nebo jsou části hudby, šumy a zpěv přednatočeny na pásek ?

Flynn : Ne ! Neexistují žádné přednatočené pásky. Přístroj který nám umožňuje živě hrát se nazývá emulátor. Residents používají dvou. Není to syntezátor, ale počítačový hudební nástroj první generace.

TIP : V blízké budoucnosti budete mít turné po U.S.A. a Evropě. Myslíš si opravdu, že ve Vás najdou lidé větší zalíbení ?

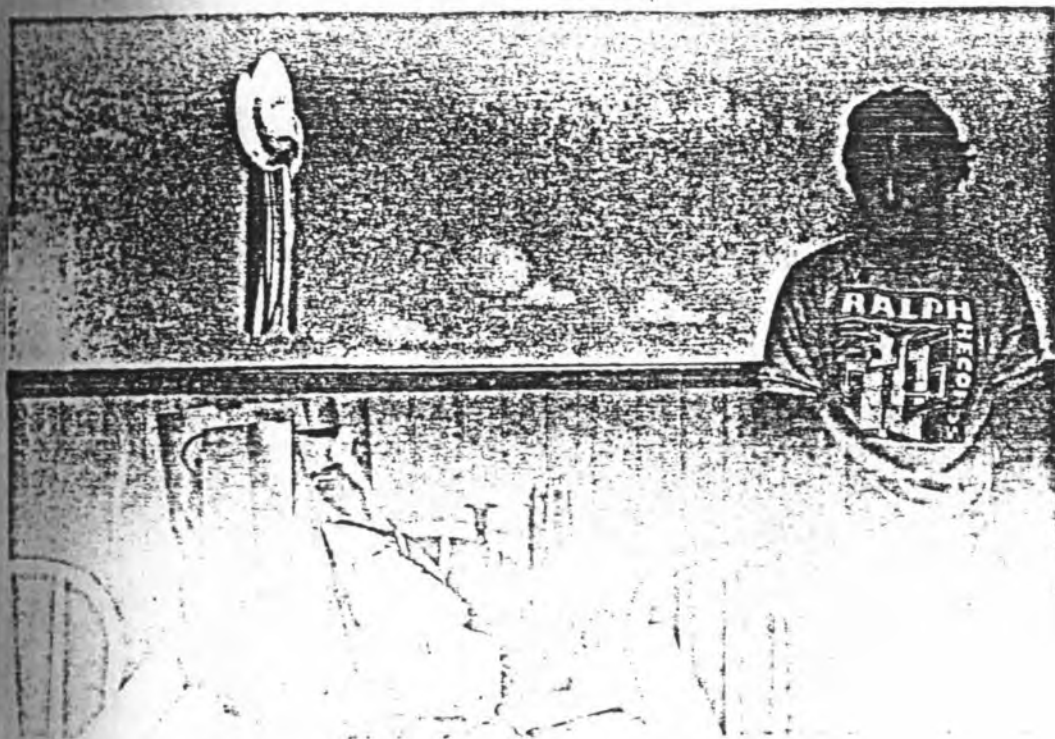
Flynn : Především bych chtěl říci, že jsi mne právě oslovil, jako bych byl jeden z Residents. Opakuji mluvím jen pro ně

TIP : Je mi to líto. Nebylo to tak myšleno

Flynn : Myslíme si, že evropské publikum je otevřenější a citlivější. Evropanům je bližší jejich hudba než popularita. Každý může najít zalíbení v jejich hudbě, jen když mu zbývá trochu času zabývat se tím. Ve srovnání s tím co nyní běží, není jejich hudba bláznivější než byl rock and roll

TIP : Ale ty určitě věříš tomu, že The Residents mají budoucnost.

Flynn : Teď stojí na rozcestí. Je sotva možné předvídat, co se stane. Myslím, že to dokáží. Chci s nimi dále spolupracovat, chci projektovat jejich umění. Mí budoucnost je tedy úzce spjata s jejich. Podnik Cryptic Corporation je velmi ctižádostivý. Pevně věřím tomu, že když se nevzdají, dosáhnou dříve nebo později úspěchu.

PRECEDENS

PRAHA

P R E C E D E N S . . . N E N Í S E Č E M U S M Á T ! ! ! ! !

Už předem musím říci, že nemám moc velkou radost z toho psát tento článek a to nejen z důvodu, že tato kapela začíná patřit mezi ty, o kterých se mluví a začínají se množit i listy popsané jejími osudy, ale hlavně z důvodu, který najdete uvnitř.

Říká se, že opakovaný vtíp není vtípem, a zde to začíná platit dvojnásob. Při mém rozhovoru s jedním z přátel šéfa Precedens /M. Němec/ mi bylo řečeno, že mají jako kapela všech rozhovorů po krk, takže s rozhovorem jsem se musel rozloučit. V úvahu přicházel jen normální článek s mými vlastními postřehy.

O existenci kapely jsem se dozvěděl poprvé po mém návratu z ZVS v roce 1984, ale zdá se mi, že v té době už skupina nějakou dobu koncertovala nebo alespoň pilně dřela.

Za první hudební setkání musím poděkovat jejich prvnímu LP na kazetě pod názvem "Co nám zbejvá". Na rozdíl od jiných kapel české alternativní scény zde hrají Precedens mnohem srozumitelnější muziku. Na LP /1/ s nimi ještě hraje hráč ze zaniknuvší skupiny Duševní hrob "John Black Sahary" /Jan Hedl/. Bezpochyby to v té době, jakési první etapě Precedens, byla postava, která určovala směr dalšího vývoje. Kapela však chtěla a také kráčela velkými kroky až na vrchol této "neoficiální" rockové hudby a nemohla se shodnout s bohémským způsobem života "Sahary". Precedens začínají koncertovat tedy bez něho.

Styl jaký Precedens hrají-/li/ je možno nazvat hudebně-divadelním dramatem podpořeným navíc profesionálním přístupem a výkonem všech členů skupiny. Ti za sebou mají bohatou hudební cestu. Vždyť například "Ali" Horáček, Petr Kohut a Ladislav Brom hráli v jedné z nejslavnějších rockových kapel The Extempore Band vedle hráče na altsaxofon Mikoláše Chadámy /podílel se jako host na Lp 1 /.

Přes některé výrazné hity z Lp /1/, jako jsou "Dívka a smrt" a "Co nám zbejvá" až po silně působící skladby "Všelijaký vojska" a "Hřbitov chudých psů a koček" je znát snaha hledat ještě jasnější vlastní hudební tvář.

Po odchodu "John Black Sahary" přebírá opatř souboru Martin Němec /též býval členem Duševního hrobu /. Nyní už všichni vědí na čem jsou a svou hudební formu, která je velice současná, převádí na Lp /2/, které nese název "Doba ledová". "Deska" byla nahrána 26.-27.6.1985 v Praze a většinu repertoáru tvoří skladby Martina Němce. S některými kusy mu pomohl L. Tuček. Jedinou výjimku tvoří píseň "Childe Harold", která pochází z pera H. Heineho.

Nyní už můžeme říct, že skupina hraje jakýsi novovlnný art-rock. Je to znát u tak dramatických děl, jako jsou "Kopretiny", "Detektivka", "Mužní jezdci mořeplavci", které jsou napsány ve stylu jakého si "taženého betonu". Způsob tohoto psaní skladeb lze najít na starých deskách Yes, King Crimson nebo ve skladbě Starway to Heaven od Led Zeppelin. Kapelu ale nelze srovnávat s těmito starými rockery, neboť je už myšlením zcela jinde než byli oni v první polovině 70. let.

Celkové postavení písní si je ale velice podobné. Jakési nahození motivu, který se pozvolna rozrůstá a nabírá na dramatickosti. Hudba sílí a střed bývá zpravidla jejím vrcholem, někdy bez zpěvu, někdy se zpěvem. Po stránce zvládnutí nástrojů muzikanty je vše perfektní. Tak si představuji "jít s dobou", ale navázat tímto způsobem i na tradice rockové hudby u nás. Lze to vše nazvat ne "novou vlnou", ale "novou hudbou"/samozřejmě v našich podmínkách/. Škoda, že na desce není opravdický novoromanticko-vlnný rock, který je obsažen ve skladbě "Není se čemu smát".

Těžký a smutný syntezátorový spodek ala Joy Division/Closer/
a zpěv Bány Basikové mi při poslechu nahání po těle husí ků-
ži.

Při koncertu je situace trošičku jiná. Zatímco na desce zní
kapela jako "celek" a nemůžete pozorovat v akci jednotlivé
členy, při živé produkci vás každý z nich strhává svým "flui-
dem". "Madame" Basiková zpěvem a atraktivním zjevem, Němec
chmurnou tváří a zpěvem, "Ali" Horáček přesnou hrou a točící-
mi se paličkami, Petr Kohut jednoduchou hrou na basu a Peppe-
rovskou uniformou a nakonec Ladislav Brom svým osamělým ky-
tarovým rváčstvím. Žádné násilně vyhoněné show, vše je podříze-
no účinku hudby na posluchače. Skladby znějí věrně, jako by
jste poslouchali kazetu, až na to, že je někdy dost špatně ro-
zumět textům, na kterých kromě hráčské perfektnosti stojí re-
pertoár Precedens.

Vedle těchto dvou Lp můžete najít jejich skladbu i na
deskové kompilaci české rockové alternativní hudby, která vyš-
la v zahraničí. Zaslouženou pozornost jim věnovala i západo-
německá televize na videu věnovaném hudebním skupinám východ-
ního bloku. Za úspěch lze považovat i vystoupení před 20 000
diváky na rockovém festivalu v Jarocsině, i když se zprávy o
úspěchu různí.

Právem se můžeme těšit na další vývoj této skupiny,
i když ji mnozí považují za odpornou pop-kapelu, ale ukažte
mi něco, co dnes, kromě vyslovených pakáren, není pop. Kdyby
tak vypadala většina popové muziky byl bych spokojen, ale
situace je taková, že se není čemu smát.

Piccollo

Diskografie : 1/ Co nám zbejvá /1984/
2/ Doba ledová /1985/

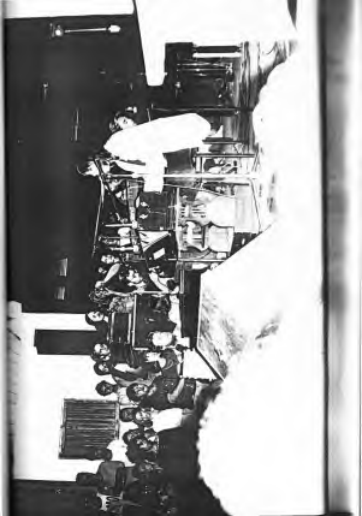
Obsazení : Jan Hedl /vocal, guitar/ jen na LP /1/
Martin Němec /vocal, keyboards/
Ladislav Brom /guitar/
Petr Kohut /vocal, bass guitar/
Mirko Horáček /drums/
Barbara Basiková /vocal/

Kromě dvou LP vydala firma Aussig Rec. ještě jedno LP
pod názvem "VARIETÉ" /živý záznam /.

HICO

V PRAZE

Asi po čtyřech letech jsem se dostal opět do slavného stánku té nejpěstnější pražské kultury. Obavy z nedýchatelného vzduchu, špatného místa a poslechu byly celkem zbytečné, protože mě čekalo něco mnohem horšího. Ale vezmu to po řadě.

Na společném koncertu měli vystoupit Soubor tradičního popu, Krausberry, Precedens a Jaroslav Nohavica. Posledně jmenovaný byl tím nejsilnějším magnetem, který však přitáhl do Lucerny anarchii zcela nepochopitelnou.

Našel jsem místo ve spodním patře, těsně u baru. Bylo plno a jestli byl někde teploměr, třásl se o sebe.

STP vystoupili jako první. Hned na začátku odříkali názvy všech písní, které hodlali zahrát, což mi nepřipadalo jako nejšťastnější nápad. Perfektně šlapající spodek - basa + bicí a zajímavá kytara, texty už méně. Bohužel jejich vystoupení utrpělo špatným ozvučením /měli podle mého nejhorší z celého večera/.

Pořadatel nezůstal jen u inzerovaných umělců a hbitě připojil "folkové" duo Jůza-Pavlovský. S těmi jsem se setkal poprvé v Ondřejově, kde byli příjemným osvěžením celkového průměru /když nepočítám Mertu a Ivu Bittovou/.

Už nyní se začali projevovat fanoušci folku a různí jiní "kamarádi z cest", kteří nadřazeně očekávali svého Jarka. J a P však ty soudnější dokázali svým vtipným a netradičním přístupem udržet v klidu a pozornosti. Nakonec si vysloužili přídavek a upřímný potlesk.

Pak přišli na řadu Precedens - kapela v Praze dobře známá. Přiznám se, že na ně jsem se těšil nejvíc. Ne však jiní, což jim samozřejmě nemohu zazlívat, co však neodpustím je halas a netolerance, která se začala výrazně projevovat. Precedens jsou skupinou špičkové úrovně na naší amatérské scéně. Hráli repertoár, se kterým se můžeme setkat na druhém "LP" - Doba ledová /nahrávka i celková úprava je perfektní/ i několik dalších věcí - například novou NEMÁM SE ČEMU SMÁT /a člověku dojde, že skutečně není čemu/. To už se nedočkavci zcela nepokrytě nahlas bavili a rozptylovali pozornost ostatních. Zamrzlí folkaři probírali nejslavnější texty svého Jarka a kapele na pódiu nevěnovali sebemenší pozornost, nevěda, že výpověď Precedens je naprosto upřímná, a že slyší kapelu, která se neprodala ani za pětník -

"Doba ledová
s prstem na spoušti
terčem zůstává
kdo co opouští..."

Jenže tu je přestávka a opět se přiblížil okamžik, kdy vystoupí bájný trubadúr Nohavica. Začínají kolovat zvěsti, že Jarek nebude, že homzase zakázali atd.

Po chvíli oddechu přicházejí Krausberry, projekt Martiņa Krause, byvšího vokalisty Bluesberry. Kapela vtrhne na pódium jako velká voda - zpěv, 2x kytara, basa, bicí, piano. Šlape to, taková jižárna s nádechem Rolling Stones. Od začátku se mi však nelíbí jejich vystupování, násilný humoř, takové křečovitě humpoláctví, Kraus řve, jako když ho na nože berou, trochu mi připomíná Jaggera.

Je mu ale i při tom křiku dobře rozumět a některé texty jsou opravdu vtipné -

"Máry a doláče
bunda a mrkváče
máry a doláče
nechci bejt kopáčem..."

Objevuje se pořadatel, aby nás informoval, co bude dál, ale diváci ho nepustí ke slovu. Chtěl nám vysvětlit, o co jim dnes večer šlo, aby příznivci folku poslechli trochu rocku a naopak. Teď je naprosto jasné, že se snaha minula účinkem. Jen stěží ze sebe dostane, že miláček Jaroslav určitě vystoupí, ale až za chvíli, až po skupině Pohoda odkudsi /v tom rámusu jsem příliš neslyšel/. Nevole zabeđených folkařů dostupuje vrcholu a na mě padá veliká beznaděj z lidí kolem, a jako nejlepší vidím smyčku někde hodně vysoko. Pohoda hraje doslova proti vůli publika, ale líbí se mi svou přirozeností víc, než Krausův band. Sound mají podobný, trochu jednodušší a měkčí díky akustické kytare a varhanům. Svou příležitost zahrát si v Lucerně chytili za pačesy a vnutili pološílenému publiku ještě rock and roll na závěr.

To už ale hysterie v sále kulminovala, jelikož přicházel BUH JAREK, v té chvíli jsem nabyl dojmu, že se celá Lucerna zvedne jako jeden muž a bude mu vylizovat mezi prsty u nohou. Nohavica začal Vysockého písničkami Pravda a lež a Rozhovor u televizoru. Do tichých zvuků akustické kytary a zpěvu se však z baru začal ozývat řinkot rozbitých sklenic a lahví a hlasité povykávání. To žalem zničení rockeři, kteří už nemohli unést tíhu toho folkového fanatismu, opláceli stejnou mincí. Nic nepomohly pohoršené pohledy, a tak se všichni ti papíroví rebelové semkli okolo podia a zanechali po sobě spoušť v podobě prázdných sklenic a lahví, které je přestaly zajímat.

Mám Nohavicu rád, protože kromě obligátní moravské zpěvnosti má v sobě nefalšovanou něhu, kterou postrádají téměř všichniostatní z jeho oboru. Byl jsem však jeho netolerantním publikem tak zablokovan, že jeho vystoupení jsem téměř nevnímal. Myslím, že i jemu bylo stydno.

V mumraji po koncertě ke mně kdosi přiběhl s walkmanem a ptal se, co se mi nejvíc líbilo, to jsem mu řekl, ale v tom spěchu jsem to pořádně nedomyslel. Takže příteli, hlavně co se mi nelíbilo - LIDI.

===== peen =====

PHIL COLLINS - HVĚZDA

BEZ SAKA

Dnes konečně po třinácti ne zcela bezúspěšných Lp Genesis, po třech skromných sólových Lp, které zcela mimochodem jsou každá světem pro sebe, po sedmi volných "ne nezajímavých" Lp s Brand X, po jedné Lp s Flaming Youth, nebo dalším elpíčku a jednom singlu na Islandu a Columbiu, po jednom sólovém singlu, po pěti Lp jako producent Johna Martina, Adama Anta, Fridy, Philipa Baileye a Erica Claptona, po dává nácti Lp jako instrumentalista u Briana Ena /3/, Thin Lizzy /1/, Café Jacque /1/, Johna Cale /1/, Elliota Murphya /1/, Roda Argenta /1/, Roberta Frippa /1/, Petera Gabriela /1/ a Roberta Planta /2/ dnes tedy po 42 Lp, na nichž se značně podílel, vědí to o teprve 34letém Philovi postupně všichni: Collins je pilný, Collins je velký, Collins je zcela nahoře, Collins září.

"Když to necítíte, nezachytíte to", řekl jednou lakonicky Goethe, a proto to v tomto smyslu potřebovalo zjevně takovou sotva kritikou udolatelnou listinu úspěchů, aby nyní umlčel také posled-

ní amuzikální a ze závisti zelené kritiky. Konečně se zdají být přesvědčení - sice dlouho ještě ne věcí tj. fantastickou Philovou muzikou, tak alespoň celou vahou jejího společenského úspěchu.

Ale to není vše, milý čtenáři, ozývají se znovu vynalézaví lidé a objevují, že Collins uboze "fušuje" a to u nikoho jiného než u nebláhého a malého Prince. Tak jako dříve odhalili pozoruhodné paralely mezi jeho zpěvem a zpěvem Petera Gabriela, objevují dnes "pozoruhodné paralely" mezi songem Princeovým /"1999"/ a Collinsovým posledním singlem Sunstudio, který je ostatně vedoucím songem jeho posledního sólového LP "No Jacket Required". Ubohý Collins, zase tě jednou přistihli. Uvidíme však, jak se nezbeda dostane hrobníkovi z lopaty: "Jasně, paralely existují také. Jsem šťastnější než - řekněme - před dvěma lety. "No Jacket Required" mělo být radostnější, lehčí a tančivější. Proto jsem si poslechl několik mých oblíbených hudebníků - a k nim patří i Prince - a přitom jsem dbal na tempa groove. Okej, kritikové to snad zpozorují, ale publiku je to jedno."

ravdu. Proč by se měl jako absolutní samotný vynálezce nechat osočovat od těch, kteří celou sílu jeho inovační síly nechtějí ~~uznat~~ uznat, ale jen pátrají jen po případných vlasech v polévce. "Ať se točím jakkoli" jednou Collins "vždy dostanu přes nos. Tak se psalo, když v plné dětské snosti a radosti ze vzpomínky vzpomněl Tamla Motown v "Can't Hurry Love", znásilnil" tento starý hit Supremes, zjevně z úplné neznalosti toho, že veselost je nejústřednějším charakteristickým rysem /byl ostatně klauzura Genesis / tohoto umělce. Také patrně obdivu nejhodnější okolností, devzdanost, která se dostavila po bolestné zkušenosti z rozvodu, a která ostala do songů jeho druhého solového elpíčka /"Hello, I must be Going"/, fotografie jeho dětí na obalu tohoto Lp byly pokládány za trapné. Podobně byly odsoudily i otevřenost Voyerové balady "Thru These Walla z téhož jako "nechutnou věc".

Collins je jedním z nejrezolutnějších a nejpokrokovějších, zároveň nej-lárnějších Off-beat rytmiků a rytmových mixérů, tj. vůbec jedním ze svě-nejlepších rytmiků. Off-beat /pryč od úderu/ přitom znamená vlastně dob-rockovou hudbu, ve které je nezbytný způsob k vytváření značných hudeb-napětí v jednom songu prostřednictvím chtěných zpoždění, nepřizpůsobí mezi nositeli melodie a rytmu. To v každém případě se už vyskytovalo u celé řady dříve rytmicky mimořádně subtilních kusů Genesis a dosáhlo olu na Lp "Abacab" /1981/, které se beztak krátkým, radikálně novým orá-ním staré melodiky Genesis drasticky odlišovalo od všech dřívějších Lp iny, ačkoli se tam skladby zpracovávaly přímo excesivními, diametrálními beat technikami. S nesrovnatelným Lp "Genesis" /1983/ a zvláště se svým vým albem podřídil Collins pak svou autarkní rytmiku více stylistickým acím, přednostně ale speciálnímu zpracování intenzity zvuků a efektů . stále důležitějšímu malému bubínku.

jící vstup bicích nástrojů ve světovém hitu "In the Air Tonight" z e Value", jeho prvního solového alba, byl pokud toho se týče prvim z oblas-ff-beat. V každém případě má od té doby rytmiku ještě tvrdší, ale též ější a jednodušší, jak to je slyšet v tak snově louskavých kusech "Sus-o" a "Don't Lose My Number" v jeho posledním elpíčku.

y však byly všechny tyto geniální, základní rytmické schopnosti platné, ly-li by sdruženy vždy s jeho sklonem k abstraktně trpící baladě, tesk-elodice a harmonice, již ostatně disponuje právě tak, jako snové dramatur-a schopností přerušit v pravý okamžik. Již samo bolestně přerušeni v g, Long Way To Go", což je jím tak milovaný "šidítkový" kus s gestem je konec se sentimentalitou, mluví o tom hodně a přirůstá k autenciti-přesvědčivé síle jeho výrazu právě tak, jako třeba námaha, kterou musí se stále špičatějšími, ostřejšími party dechových nástrojů o nichž si No Jacket" již nedovedeme představit, jak to možné, že něco takového se eště foukat a jejichž rytmické funkce dávno ly do astreinově rytmických funkcí.

k proto by se vždy měla udržet věrnost skutečně é, blahoslavené "tiché jednoduchosti a šlechetné " jeho songů typu "One More Night".

tečnost, že mohu naplnit Madison Square Garden řekvapuje každý den znovu" řekl Phil Collins m samozřejmě hrdý, že jsem v R+B charts, ale ne-uším se vzbudit dojem, jako kdybych se chtěl na-t černochem. Víím příliš dobře, že jsem se narodil m a v Hounslowu. Jen se pokouším psát songy v u, který se mi líbí. Že z toho vyjde něco jiného muzika někoho, kdo vyrostl v Bronxu je nasnadě. fandou R+B a také být přijat tímto publikem, ázím bláznivým...."

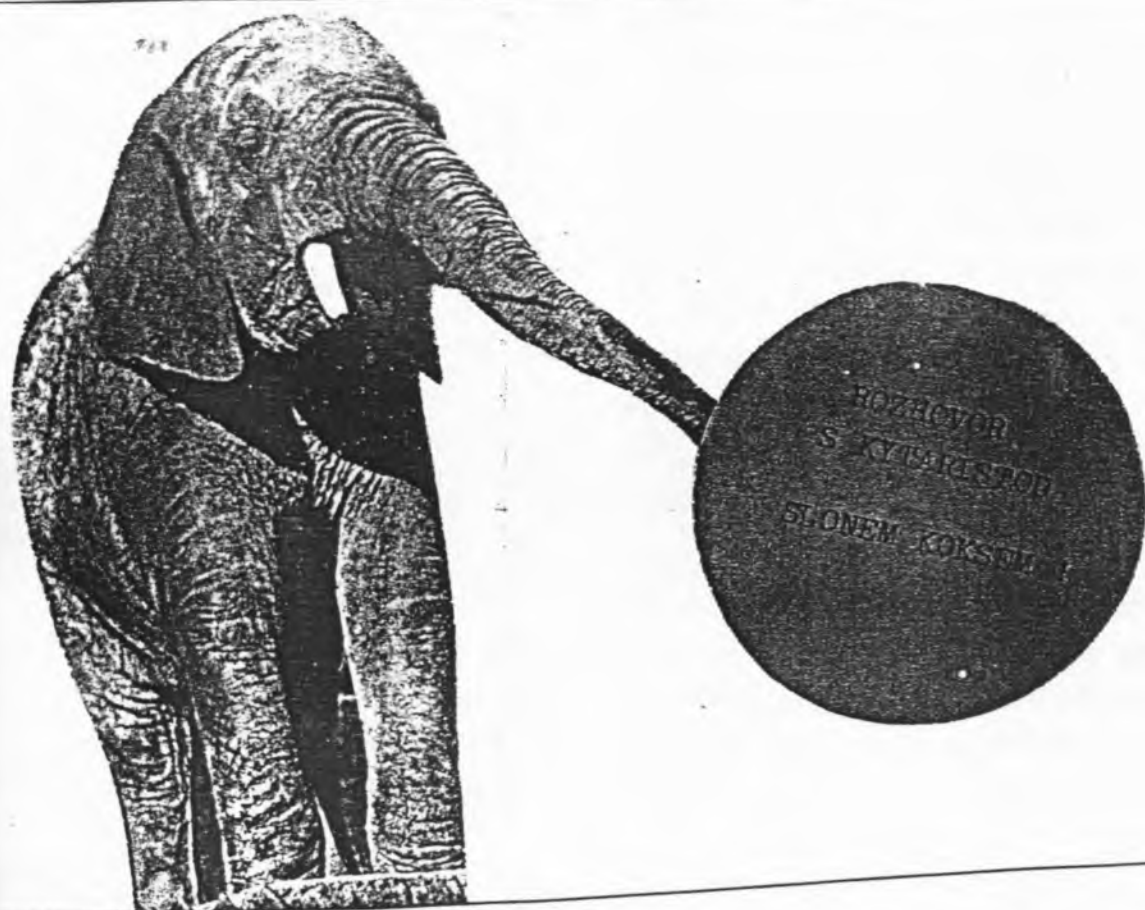
nec ještě malou historku, která se váže k jeho ednímu albu. Při pobytu v New Yorku chtěl Col-zajít spolu s Robertem Plantem do hotelového . Personál jím odmítl přístup, protože-byť slav-emají na sobě sako, ale koženou bundu.

trach ale mít nemusíme. U něho si určitě nemusíme na sebe sako.

KDYŽ

SLOU

ZATROUBÍ

Punch: Můžeš nám říct něco o své rockové minulosti ?

Slon : /chvilku váhá, chytá se za hlavu a říká/ To né, to né, to tady nezvládnem. Nahlédne do mých poznámek a pokračuje: To je hrozně dlouhý vyprávění. To tady nejde všechno říct.

Bylo to těžký. Vycházel jsem z poslechu hardrockových skupin /Black Sabbath, Slade, atd./ Uvědomil jsem si, že není jiný cesty, než začít hrát na kytaru. Začínal jsem na gymnaziu ve skupině "QUO VADIS", ale hned zpočátku jsem se nepohodl s vedoucím kvůli repertoáru. Zatímco já jsem prosazoval tehdy ještě neznámý novovlnný styl /skladby typu "Kocour Mour" a "Červík z parkety"/ kapelník byl pro rytmické písně jako třeba "Horečku jsem z lásky dostal". Po těch neshodách mě vyhodil se slovy 'jsi úplně neschopný, nemohu s tebou spolupracovat'.

Zahořkl jsem a založil kapelu "MEPHISTOPHELES", repertoár byl skvělý, ovšem poté co jsme se zúčastnili soutěže MS "Písničky na teď", byly mi nahrávky vráceny od odborné poroty se slovy: 'není třeba vyvolávat hudební válku' /Kocour Mour a Král je mrtev/ se skupina rozpadla. Další rok jsem zase hrál v Quo Vadis, odkud mě znovu vyhodili. Následující léta jsem strávil uzavřen do sebe. V té době jsem natočil folkovou desku, kterou jsem doposud neuveřejnil. Seznámení s Babuljakem vneslo do mého hudebního cítění mnoho nového. "VOPRUZ" /natočili LP - "Partochale Tumult" a "Rakishma"/. Před tím, než jsem začal hrát s Voprudem, jsem prožil těžký duševní stav, který vyplýval ze zjištění, že ve svých X letech jsem stále ještě panic, a dělal jsem vše pro to, abych to změnil. Po překonání těchto problémů se to rozjelo. Mezitím jsem hrál v kapelech "KOX" a "ISIDOR", které se obě po premiéře na veřejnosti rozpadly.

Punch: A nyní ?

Slon : V současné době hraju v kapele, která nemá název, reagge. Intenzivně se připravujeme na pódiový vystoupení.

Punch: Slyšel jsem, že jsi nedávno natočil další "desku". O co jde ?

Slon : Punková záležitost, dlouho mi ležela v hlavě. Je bezva.

Punch: Tvůj názor na současnou hudební scénu ?

Slon : Je výborná.

Punch: Tvoje oblíbené kapely ?

Slon : Žádný.

Punch: Babalet ?

Slon: To byl velký omyl.

Punch: Znamená to, že jsi se rozešel s Babuljakem ?

Slon : Ano, už dávno.

Punch: Máte snad jiný vzor ?

Slon : Ano, je to Mark Hollins ze skupiny TALK TALK.

Punch: Všiml jsem si, že jsi dosti radikálně změnil svůj účes. Je v tom něco hlubšího ?

Slon : Ano, je to návrat ke starému stylu.

Punch: ???

Slon : Uvědomil jsem si, že jsem natolik výjimečný, že si to můžu dovolit...

=====
Pracovníci GOROD Records děkují všem přátelům, kteří se podíleli na uskutečnění tohoto rozhovoru.
=====

V nejbližší době vydá nezávislá firma AUSSIG Records sólovou "LP" Slona Kokse, která se jmenuje LAST FACE OF PUNK - "Poslední tvář punku"

PUNCH JOURNAL

UVÁDÍ 4. POKR

KRÁTCE OBSAH PŘED -
CHOZĚHO DĚJE → VIZ
PUNCH Č. 2. A JEDEM

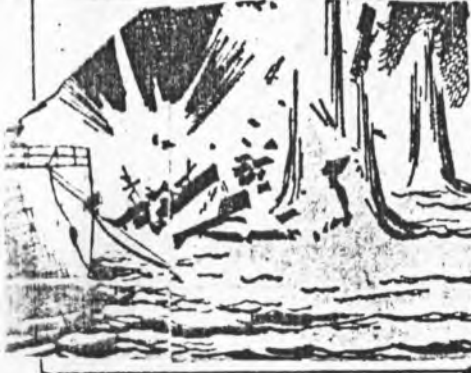

MEIN GOTT (KADEL)
PÁS BÝT ALE
BIG ULNA

DISCO
NEW WAVE
WAVE

JOE!

A ZÁROUEN PŘIŠLA
TA NOVÁ ULNA

A MY
POTŘEBUJEME
JE NE HRÁT
V JOEHO
GARÁŽI A
JESTLI
NESEM
BLÁZEN - BRZY SI
ZATANCOVETE

BÍLÉ PÁSMO JE
POUZE K ZATÍŽENÍ
A ULEHČENÍ. JESTLI
SE MÁŠ ČIN ZATÍŽIT NEBO ULEHCIT
JDI DO BÍLÉHO PÁSMU.
BUDE Š TO MILOVAT.

ÚSTŘEDNÍ
ZPÝTOVATEL

DOBŘE...
ROKY
PŘEŠLY.

SKALA. BYLA TO PASTVA PRO OCTI.
USMRKANÝ KLUCI NAMALOVANÝ
RTĚNKOU VYLETĚLI SEUTE ČNĚ UYSOKO.

SCHODI

± UYSOKO

PAK
CHYTLI
TEN DISCO
ŠMRNC

NE SMYSLNÁ
IZOLAČNÍ VRSTVA

RYS: STAVEBNÍ
TĚMA: USMRKANÝ
KLUCI

ÚKOL: ZNÁZORNĚNÍ
KŘIVKY
UHYETU
UYSOKO
NA SCHODOVÉ
KONSTRUKCI

KUCI

± NÍZKO

PI. BORGVA

UOLATI
POLICIÍ. TAK
UDELALA JSEM
TO BUDOU TADY
ZA CHYTLI.....

STŘÍHAVAL MI
TRÁVNÍK.....
BYL TO MOC
PĚKNÝ CHLAPEC.....

MÁME GARÁŽ OBKLIČENOU
JESTLI UYDETE VEN S
RUKAMA NAHOŘE,
ZARUČUJEME VÁM
ŽE NEBUDETE
POŠKOZENI NEBO
ZRANĚNI

ZAPARKOVANÝ VŮZ →

POLICE

4. ÚDERNÁ SKUPINA
V AKCI

TADY
ÚSTŘEDNÍ
ZPÝTOVATEL

TO
BYLO
PRVNÍ
JOEHO
SETKÁNÍ
SE
ZÁKONEM

(POKR. PŘIŠTĚ)

J. POKR - USCHOVNA VOZIDLA ROCKERA

VIGARDY
1500
TO SNAD
ANI NEEE

JAKO WEEKENDOVOU
PŘÍLOHU UVADÍ
PUNCH JOURNAL

JEDINEČNÝ OBROVSKÝ SERIAL ENERGIČKÝCH FANOUŠKŮ AVANGARDY

OBRAZEK č. 1

OPRAVDU. DOSTALI JSTE SE
MU LEHCE NA KOBYLKU.
DOSTAL JEJ JEDEN Z JEHO
PŘÁTEL PŘAUNÍKŮ, BLBEC...
A ŘEKL MU. DRŽ SE NĀ -

BOŽENSKÝ
ZAMĚŘENÝCH
SPOLEČENSKÝCH
ČINNOSTÍ

NĀSLEDUJE
SCĚNA
TŘETÍ

ŠLA BY JSTE
SE MNOU NA
PĀNĀKA

KATOLICKĚ DĪUKY
S PĀYIČKYMI
KNĪRKY - NEPŪŽE
BĪT NĀVRĀTU
JAK JDOU NA
TO SHOW!!!

"LEVNĀ ZORZLINA
JE SPRĀVNĚ
PŘIPRAVENĀ.
OTE C RILEY
ZABEZPEČUJE
TU SPRĀVNOU
OSVĚTU, KTERĀ
NEMĪ ZASE
TAK POD
ŪROUNĪ

SLAUNOSTNĪ ČYO VEČĪREK
SFĀBORY S KREPOUĚHO PĀPĪRU
SE SOUTĚŽĪCĪMI
UTANCI SE SNETĀKEM

OBR č. 2

OBR č. 3

OBR č. 4.

VENĪ NĪČ NĀD
KATOLICKĚ
DĪUKY Z
ČYO, KOUŽ
SE NĀ TO
UČĪ FOUKAT...

LĀSKĀVI
PLĀDĪ
LĀSKĀVI
SKVELĪ
KATOLIČTĪ
CHLĀPCĪ

UČĪ SE
FOUKAT
KATOLIČTĪ
CHLĀPCĪ

OTE C RILEY

TRPĀSLĪK + OBR č. 5

DOBĚE
ZAPĀPĀTOVĀT

HEJ BOYS, ZDĀ SE
ŽE ŘEČ JE
VEDĚNĀ
O NĀS

PROBOHA
SNĀD MI NEVĪPRO
DAJI MLĀPĪ SVĚT
OH?

OBRĀZEK V POŘĀDĪ 6.

HEJ ONĀ MI
DALĀ VĀDĪ
GENERAL
DISCASE -
POHLAVNĪ
NETIČ

ŪŘĚDNĪK BUTĀLS

ČI TELEVIJE PRAHA
UVĚŘI PRO VELKÝ ZÁJEK
C. UJL SÁRIALU Z TELEVIENÍHO
CINU "UJIITE GARÁŽOVAT Z."
KIFPAUOVANĚHO JAKO
PĚILOHA MOTORISTICKĚHO
POŽADU "NAŠE DUŠE!"

TI JSOU TĚD NA
TOURNĚ TO TRA-
PERSKÝCH OSA-
DÁCH. O.K.?

FORDOVI HONACI
TI HOŘI CO JSOU
DEHET?

NYNĚ JIŽ K VLASTNÍ
DĚJI

TADY ŮSTRĚDNĚ
ZPYTOVATEL. JOE
MĚL PŘÍTELKYNĚ JNĚ
NĚD MARY. CHODIL
DO CĪRKEVNĚHO
KLUBU. SETKÁ-
VALI SE TAM
KAŽDÝ TÝDEN
DRĚLI SE ZA
RUCE A NĚRĚ
ČISTĚ MÝŠLEN-
KY. (VIZ. DALŠÍ)
OBR.

SEX SUPER
HI-PI

PORNO EXTRA
SPECIÁL

ALE JEDNĚ NOCĚ MARY NA
SCHŮZI KLUBU NEPŘIŠLA.
MALETĚLA KULISÁKOVĚ Z
ANORY. NA POŘADU BYLA
NĚJAKĚ VELKĚ
RORKOVĚ KAPELA
ZDARMA....

TY TOME!
TAK TĚD VĚ TAM
SNAD JE ŽEČ
VO TĚCH DEHET
NĚ

JO BILLE TĚD TO
BUDOU TUTOUĚ VON

NYNĚ POULIČNĚ PARTA
KASI JIŽJENOVANĚ DEHET)
UYPŮJĚTI SI UYBAVENĚ

ZCĚNA ŮTURTĚ: ZĚKULISI
V ANORY, MARY UTRĚ
ZBYTKY SVĚHO UYKLOMU
Z KOUTKU ŮST, KDYŽ LARRY
(CHLĚPEK Z GARÁŽE, KTERÝ
OPUSTIL KAPELU A UĚNUJE
SE POČESTNĚMU ŽIVOTU)
PROHĚNĚ PŘEDEK SVĚHO
SMRADAVĚHO KYPĚCĚHO
OBLEKU A ŽPĚVĚ
TEN AĚERSKĚH HŮLKĚM

HEJ UY V ŠECHNY
HOLKY U TĚHLE
TRŮNY SLOUYĚCH
MĚSTECH. JĚ UY,
ŽE JSTE NEJSPIŠ
OTRĚVENĚ UŠĚNA
TĚNA PĚSTNĚNA
ŠĚSKANA TAK VĚM
SKUSĚN DĚT PALOU
RADU. BĚT HOLKA
DO PARTY. BUDETE
TO PILOVAT.

VELKĚ
ROCKOVĚ
KAPELY A
POŘADĚ
BLUES-SESSION

MARY KĚCĚ A
VĚTAHUJE RUCE
VĚHŮRU A DYCH
TIVĚ POSLOUCHĚ
JAK LARRY POKR
ČUJE VE ŽPĚVU

Třetí číslo PUNCH JOURNAL, květen 1986

Vydal GOROD Records /Book's/ pro interní
potřebu členů H.L.A.S.u a GOROD Records ,
jako přílohu k časopisu DOMINO. Jen pro
soukromou potřebu !!! N E P R O D E J N Ě !

Grafická úprava : Art Nova

ce Punch Journal děkuje všem, kteří se podíleli na tomto čísle .

Ritchie Blackmore